

Denne Forsikring er det ærede Medlem ganske ubesjælet til at give, det veed han ikke Noget om. (Mobbisgelse). Nei, det kan det ærede Medlem ikke sige Noget om. Derjom det ærede Medlem vilde have hørt Nøt til at kritisere vore Forhandlinger i Fællesudvalget, burde han have holdt sig derfra; men det ærede Medlem fik ikke Noget ud deraf. Ja, det gif det ærede Medlem ligesom hin Skrædder, jeg før talte om. Det ærede Medlem huster maaste, at dengang den store Mand hørte Kirsebærrene ned til Skrædderen, tog han fat i Grenen for at spise af Kirsebærrene, men han var saa spinkel, at istedetfor at han skulde have plukket af Kirsebærrene, fastede Grenen ham over Træet i en stor Kuldbøtte og han fik ikke et eneste Kirsebær. Saaledes er det ogsaa gaaet det ærede Medlem. (Ufbrydelse af Dinesen). Ja, de Herrer have faaet Kirsebærrene, det er rigtigt, men det ærede Medlem fra Siege har faaet Stenene; saaledes gaar det altid, naar de Herrer ville spise Kirsebær sammen med de store Mænd ved Binduerne. Nu siger det ærede Medlem, at han haaber og ønsker — og det sagde det ærede Medlem paa en meget høitidelig Maade; det er mig altid fornøjeligt at høre det ærede Medlem tale paa en høitidelig Maade — at denne Lov vil blive modtagen med Tillid omkring i Befolkningen. Jeg tror nok, at det ærede Medlem da sølte med sig selv, at han tog feil, og at han ikke har nogensomhelst Grund til at vente, at Nogen skulde modtage et saadant Forslag som dette med Tillid, et saadant Barn som dette, der er undfangen i Mørke og født i Dølgemaal. Nei, den Ting er sikker nok, at dette Barn vil leve sine Forældre til Stam, saalænge det lever. Det Resultat er vist, een Virkning er der af dette Forslag, som jeg ikke tvivler om, men som jeg tvivler paa, det ærede Medlem har tænkt sig, skulde komme ud af den Maade, hvorpaa denne Sag er forhandlet, og af det Resultat, som de Herrer i denne Samling have bragt ud af Forhandlingerne om de militære Sager, baade hvad Søværnsloven angaar, og paa denne Lovs Omraade, og det er, at det nødvendigvis vil og maa styrke den Modstand, der allerede nu er i Befolkningen, og den Uvillie, der allerede nu findes imod Krigsvæsenet overhovedet. Det vil jeg anfse for en nødvendig Følge af, hvad der er gjort her. Nu skal jeg før Næsten gjerne tilføie, at hver Ting har sin gode Side, og denne Virkning hører ikke til dem, som jeg mest beklager, fordi jeg endnu staar paa det Standpunkt, jeg stod paa, dengang jeg var i Parti sammen med det ærede Medlem, der nu kimser i saa høi Grad ad nogle Hundrede Tusind Kroner mere eller mindre, nemlig at de Udgifter, vi anvende paa vort Hærvæsen, ere for høie. De ere usforholds-

mæssig høie, og jeg tror, at den Tid maa komme, da vi her i Landet ville begynde at arbejde paa en Nedsættelse af de nuværende Udgifter. Jeg tror, den Tid vil komme, uagtet jeg meget vel ser, at den ikke ligger nær. Den ligger ikke nær, deril er der for mange Interesser knyttede til Forsvarsvæsenets Udvikelse. Jeg overfer jo slet ikke og har ikke noget Dieblit overset, hvor vanskeligt det vil være at reducere Udgifterne til vort Forsvarsvæsen til et passende og rimeligt Maal. Det har jeg slet ikke overset, og hvis jeg havde troet, det var muligt, havde jeg ikke været med til at fremme denne Behandling, om hvilken det har været klart for os Alle fra første Færd af, at den ikke vilde slutte med en Reduktion af vort Hærvæsen, men at det vilde være godt, om den vilde føre til, at vi kunde blive indenfor det nuværende Maal af Udgifter. Det har været mig ganske klart, thi Ingen kunde jo være i Tvivl om, at Regjeringens Stilling var meget stærk, saalænge den under de nuværende politiske Forhold stod paa det Bestaaende. Saalænge dens Modstanderes Standpunkt var det, at de vilde bort fra det Bestaaende og ned derunder, saalænge havde Regjeringen en fast og uovervindelig Stilling. Hertil kom endnu, at den var støttet af en Stemning i Folket, som heller ikke bør overses. Det er Noget, der er klart for os Alle, at der i en ikke ringe Grad hos mange Menneker i Landet er en Stemning af Blødgighed ligeoverfor Forsvarsvæsenet, som det vil være vanskeligt at overvinde. Jeg bruger med Forsæt det Ord, som det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) forleden brugte i en anden Forstand. Min Mening er den, at i den megen Tale, der føres her i Landet om, og i den hidfige Agitation, der føres for store Rustninger og for at faae saa Meget som muligt til Forsvarsvæsenet, ligger noget af den Blødgighed, som vort Folk lider af i mange Henseender. Jeg tror ganske vist, at det vilde være ulige mere mandigt, om vort Folk faae sin virkelige Stilling klart i Dinene og erkjendte, at det, om vi anvende nogle Hundrede Tusinde Kroner mere eller mindre paa vort Forsvar, sandelig ingensomhelst større Styrke vil give os imellem Europas Stater end den, vi have i Forveien. Det er det ene Hensyn, som selvsjælgelig altid vil gjøre det vanskeligt at reducere Udgifterne til vort Hærvæsen, men det andet Hensyn, som idetmindste er ligesaa stærkt, er den egoistiske Interesse, der er knyttet til vort Forsvarsvæsen, vort Forsvarsvæsen, som jo foruden at være Forsvarsvæsen tillige er en Forsørgelsesanstalt for en stor Mængde Menneker; altsaa lige overfor disse to stærke Modstandspunkter, Blødgighed i vort Folk og den egoistiske Interesse for at faae saa Meget som muligt paa Hærvæsenet,